Un autèntic luxe

20è Festival de Música Vila de Llívia. Concert de Gran Symphony Slovaquia. Director: Leos Svarovsky. Dimecres, 15 d'agost

Llívia està d'enhorabona. A la grandesa artística viscuda amb els concerts del Cor del Patriarcat de Moscou i l'Orquestra de Cambra Fok de Praga (l'inoblidable **Concert n:3 per a piano i orquestra** de Beethoven amb Ivan Klansky com a solista), dimecres es va poder fruir de la Gran Symphony Slovaquia, que, sota la direcció de Leos Svarovsky (a la fotografia), va oferir un monogràfic dedicat ala figura d'Antonin Dvorâk amb un programa que va incloure dues de les obres possiblement més conegudes del catàleg de la seva immensa obra: el **Concert per a violoncel i orquestra en si menor, op. 104** i la **Simfonia n:9, op.95 «Del nou món»**.

Va ser la **Dansa eslava n:10 en mi menor, op.72** la que va obrir el monogràfic. Ja des dels primers compassos vam adonar-nos del magnífic fer orquestral basat en una unitat sonora admirable. Amb aquesta unitat sonora va donar-se pas a la meravella que és veure la suma d'un col·lectiu de músics a la recerca d'un resultat musical que entreobre, a si mateix, un munt de possibilitats cognoscitives per als oients. Així, de la mà del director Leo Svaróvsky, el públic assistent va ser conduït a un territori musical carregat de suggeriments i d'efectes sonors.

Aquest efectisme va arribar a un dels moments més culminants amb aquesta meravella que és el **Concert per a violoncel, op. 104, on** va actuar el violoncel·lista txec Michal Kanka. Kanka va plantejar una lectura basada en un fraseig intens, amb una riquesa de dinàmiques i un encert en l'elecció del tempo que van permetre fruir de l'arquitectura sonora. El segon moviment, basat en un diàleg càlid entre l'instrument solista amb la fusta, va portar l'auditori a les més altes cotes d'expressivitat mai escoltades a Llívia.

Si aquesta obra va ser una lliçó de musicalitat i d'expressivitat, la simfonia anomenada **Del nou món** va plantejar-se com una exhibició de força sonora i poder orquestral. Amb una lectura tradicional (és a dir, allunyada de la renovacio plantejada per un Nikolaus Harnoncourt al capdavant de la Concertgebouw d'Amsterdam), el públic va poder fruir d'una pagina orquestral que, dient-ho amb els mots de Bloom, és canònica.

De la mateixa manera que va encetar-se l'audició, una nova dansa eslava (en aquest cas la n:15) va cloure el concert. Abans, pero, es va poder escoltar un arranjament amb signatura inequívocament txeca del popular **Cant dels ocells**.